

Durmuş Hocaoğlu

Ey Türkler!...

Yeniçağ, “Analiz”, 29 Kasım 2005, Salı., s.12
“Analiz” Sıra No: 336; 2005-134; Kasım-13

YENİCAĞ

Entellektüel, bir cemiyetin düşünen beyni ve kanayan vicdânıdır. Düşünen beynidir ve bu sebeple de, Kant’ın büyük bir isâbetle belirtmiş olduğu gibi — ki O, henüz “entellektüel” ve “bilim adamı” kelimelerinin îcad edilmediği ve bu sebeple her iki mânâyı da tazammun eden çağında “filozof” terimini kullanır — siyâsete girmemelidir; çünkü, der Kant, “iktidârın gücü, aklın muhâkeme kabiliyetini ifsâd eder”. Yâni filozof da siyâsete girince, her siyâsetçi gibi, siyâsetin mülevves çamuruna bulaşır ve “gerçeği” söyleme kabiliyetini kaybeder. Hâlbuki, entellektüel, yine Kant’a göre, “gerçeğe ihânet edemeyen kişi”dir; halbuki siyâset umûmiyetle gerçeğin kaatili ve hânidir. Ve yine bu sebeple, entellektüel, ancak siyâsette müşâvir, yâni danışman, hakkın ve hakîkatin yolunu gösteren ve fikirlerinin kaale alınmadığını görünce de tereddüt etmeden siyâsetçiyi terkeden şaşmaz prensip sâhibi er kişi olabilir; daha fazlası değil. Kezâ entellektüel vicdandır ve vicdan olduğu için de fizikî gücü yoktur, fizikî güç siyâsettedir, ancak onun da vicdânı yoktur; binâenaleyh, entellektüel ancak mânevî baskı gücüne sâhiptir ve onu kullanmalıdır, bu onun için bir tercih mes’alesi değil, mecbûrî tek istikamettir. Ancak, bu da vicdânı olan bir cemiyette bir iş yapabilir.

İmdi, hayâtı boyunca, kirlenmemek ve aklını ve muhâkeme kabiliyetini fesâda vermemek için aktif siyâsetten uzak durmayı îmânının altıncı şartı mesâbesinde kesin bir prensip olarak kabûl eden, cemiyetinin kanayan vicdânı olan bu hüviyetimle sesleniyorum:

Ey Türkler!

Vatanınıza ve devletinize sâhip çıkınız!

Çünkü, Ey Türkler; vatanınız ve devletiniz elinizden çıkma çizgisinde; ağır-ağır, usul-usul, yavaş-yavaş, ceste-cestel!

Ey Türkler!

Vatanınızı ve devletinizi, bir yandan AB üyeliği safsatacılığı ile ülkenizin hâkimiyetini devretmek sûretiyle, bir milletler-üstü oluşumun sıradan ve parçalanmış bir eyâleti olarak ve diğer yandan da çoğu da sanal olarak îcad edilmiş alt-kimlikler yoluyla içten parçalanarak kaybetmek üzeresiniz.

Ey Türkler!

Ben vicdânım; vazîfem ve vazîfem olduğu kadar da tek imkânım, îkaz ve ihtar etmektir; bunun için de durmadan, bıkip usanmadan sizin vicdanlarınız üzerinizde baskı yapmak mecbûriyetindeyim ve bu vazîfe bilinciyle haykırıyorum:

Ey Türkler!

Sizler ki, Asya’nın çocuklarısiniz; Asya’nın, yâni bütün büyük dinlerin ana rahmi, hikmetin kaynağı ve ahlâkın menbâ’ı, Güneş’in doğduğu bu azametli kıt’anın en muhteşem çocukları! Sizler ki Asya’dan kopup Küçük-Asya’ya geldiniz, burada bütün tarihin tanıdığı en

muhteşem imparatorluğu kurdunuz ve burada kendi tarihinizin de zirvesine çıktınız; geniş ve kudretli kanatlarınızın altında dinleri, dilleri, ırkları, renkleri sulh ile idâre ettiniz, sonra küçüldünüz ve tekrar Küçük-Asya'nıza ric'at ettiniz; Edirne ile Ardahan arasına, bu gayri tabîî hudutlara sıkıştınız.

Ey Türkler!

Ya İkinci Endülüs, ya da İkinci Ergenekon olma çizgisindedesiniz.

Ey Türkler!

Anadolu, Küçük-Asya, dikkatli olmazsanız sizi boğacak bir tuzağa, İkinci Endülüs'e dönüşmek üzeredir.

Çünkü Ey Türkler, milletlerin yükseldiği yerden düştüğünü unutmayınız! Sizler ki Asya'nın bağrından kopup gelerek tarihinizin zirvesine burada çıktınız, ammâ, burada düşmek üzeresiniz; burada "efendi" oldunuz, ammâ, burada "kul" olmak üzeresiniz.

Ey Türkler!

Tarih'te bir kazananlar vardır ve bir de kaybedenler ve dahi, Tarih, kaybedenleri değil kazananları baş tâcı yapar. İmdi Sizler, kaybedenleri oynuyorsunuz; ikbâl yıldızınız sönmek üzere.

Ey Türkler!

Kezâ Tarih, merhametsizdir; yere düşenlerin üstüne basarak ilerler. İmdi Sizler, yere düşmek üzeresiniz. Yere düşmeyiniz! Aksi takdirde, Tarih, ağır gövdesiyle sizi de ezer geçer ve çöplüğüne atar.

Ey Türkler!

Gökler'i ve Yer'i yaratan ve onları direksiz ayakta tutan Rabbim, ki âmennâ ve saddaknâ, her şeye gücü yeter, ammâ, kendisini değiştirmeyenleri kendisi değiştirmez; ol sebebe binâen kendinizi değiştiriniz, değiştiriniz de elinizi kolunuzu bağlayarak boş yere duâ etmeyiniz; burası duânın hükmünün bâtil olduğu noktadır.

Ey Türkler!

Ve dahi yine O, Hâlık-ı Zü'lcelâl, devirleri insanlar arasında döndürür, bâzan birini yükseltir, bâzan da diğerini; liyâkatini kaybeden, uyuşan kavimleri yere indirir, genç ve dinamik olanları tepeye çıkarır.

Onun için, vicdânınız olarak haykırıyorum:

Ey Türkler!

Liyâkatinizi kaybetmek ve uyuşmak üzeresiniz. Sakın ha!

Ey Türkler!

Bu da geçer" demeyiniz! Sakın ha!

Aksi takdirde, elbet de geçer; lâkin unutmayınız ki, "geçer ammâ deler de geçer" ve ölüyü diriye, geceyi gündüze dönüştüren Rabbim, efendileri kula, kulları da efendiye dönüştürür; sizi indirir, ve hattâ yere çakar, çakar da dün yönettiklerinizi başınıza geçirir.

Ey Türkler!

Milletler yükseldiği yerden düşer; ammâ, düştüğü yerden de yükselir.

Ey Türkler!

Sizlerde yükselecek g var; sizde her Őey var. Yeter ki gerçek ile sahteyi, gerçek aydın ile propagandistleri ve lobicileri, gerçek lider ile fareli köyün kavalcılarını ayırdedebilecek bir bilinç ve fersete kavuŐunuz; gücünüzü keŐfediniz ve irdenizi hareket geçiriniz.

Ey Türkler!
Bu bir manifestodur.
Sizi, kanayan vicdnınız olarak, hiç rahat bırakmayacağım.

